

χισε να εργάζεται. Ήταν νέα, γύρω στα 40, μπορούσε να Ξαναπαντρευτεί, αλλά δεν το έκανε. Ήταν αυτό που λέμε σήμερα, της παλιάς σχολής. Φοράει τα μαύρα εδώ και 40 χρόνια κι ακόμη της λείπει ο πατέρας μου. Δεν μου είπε ποτέ όχι. Πάντα με ενθάρρυνε σε ότι έκανα και με παρότρυνε να εξερευνησω, να μάθω. Είναι πάντα μεγάλη πηγή κουράγιου και έμπνευσης για μένα.

ΜΑΡΙΚΒΙΛ

Μεγαλώνοντας στο Μάρικβιλ δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Η ανάγκη εξερεύνησης του κόσμου πέρα από τα όρια της οικογένειας και των φίλων φάνταζε συναρπαστική. Έγινα πιο τολμηρός και πήρα περισσότερα ρίσκα. Άρχισα να φωτογραφίζω ανθρώπους που δεν γνώριζα. Ήταν μια εποχή που οι μετανάστες μόλις που είχαν αρχίσει να γίνονται αποδεκτοί. Η πείρα που είχα αποκτήσει στο σχολείο του δρόμου με βοήθησε να αποκτήσω αυτοπεποίθηση. Αγκάλιασα την περιοχή και τους ανθρώπους και ξέρω πως σήμερα κάθε φορά που περπατάω στους δρόμους του τόπου που μεγάλωσα, μέρα ή νύχτα, η φωτογραφία είναι εκεί και με περιμένει. Όλα αυτά τα χρόνια φωτογράφισα Ξανά και Ξανά ανθρώπους που κάποτε ήταν νέοι και τώρα είναι ηλικιωμένοι. Νομίζω ότι οι καλλιτέχνες πολλές φορές απομακρύνονται από το άμεσο περιβάλλον τους με στόχο την αναζήτηση ενός νέου ερεθίσματος. Με μένα συμβαίνει το αντίθετο. Κάθε πρωί που ξυπνώ στο Μάρικβιλ, βλέπω κάτι καινούργιο, έστω κι αν είναι εδώ που έχω ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου.

Urban terrorist, Marrickville©2000, Emmanuel Angelicas

ΜΗΧΑΝΕΣ

Η πρώτη μου μηχανή ήταν μια Diana. Αργότερα χρησιμοποίησα τις Kodak Instamatic. Στο γυμνάσιο είχα διάφορες κάμερες με φακό 35 χιλιοστών. Στην Σχολή Καλών Τεχνών άρχισα να χρησιμοποιώ μια Hasselblad μεσαίου φορμά, τετράγωνο κάδρο. Το τετράγωνο κάδρο είναι πιο κοντά σε αυτό που πραγματικά βλέπει το ανθρώπινο μάτι. Όταν άρχισα να βλέπω τις φωτογραφίες που είχα τραβήξει στη σχολή ένιωσα έκπληξη γιατί συνειδητοποίησα ότι όλο μου το έργο μέχρι τότε υπάκουε σε αυτές τις προδιαγραφές. Αυτό το φορμά χρησιμοποιούσα τότε, αυτό χρησιμοποιώ και σήμερα. Μιλώντας πάντα για την τεχνική των φωτογραφιών μου, μου αρέσει να χρησιμοποιώ το φλάς γιατί απομονώνει το θέμα. Μου αρέσει κι ο ήχος του. Στον πρώτο διαγωνισμό που πήρα μέρος κέρδισα το πρώτο βραβείο, με τις φωτογραφίες που είχα τραβήξει στην Αϊτή. Αυτό μου έδωσε την δυνατότητα να δουλέψω το '86, με μερικούς από τους καλύτερους Γάλλους Printer (τεχνικούς σκοτεινού θαλάμου). Πέρασα αρκετό χρόνο με έναν από τους κορυφαίους. Επί δύο εβδομάδες κάναμε τεστ. Τον θυμάμαι να λέει: «Ένα φιλμ, ένας printer, ένα είδος χαρτιού, το ίδιο βλέμμα. Πρέπει να διαμορφώσεις το δικό σου στυλ. Ο κόσμος να κοιτάζει το έργο σου και να σε αναγνωρίζει αμέσως ακόμη κι αν η φωτογραφία δεν έχει το όνομα σου». Με τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες μου προσπάθησα να μείνω πιστός στις παραπάνω αρχές. Αλλά με το χρώμα, πως να μην Ξελογιαστείς από το γαλάζιο του Αιγαίου;

ΜΠΑΛΙ

Αισθάνομαι τυχερός γιατί πριν από έξι μήνες συνάντησα κάποιον στο Μπάλι που μπορούσε να τυπώσει σε διαφορετικές επιφάνειες. Αμέσως αντιλήφθηκα τις νέες δυνατότητες που αυτό προσφέρει. Προχωρήσαμε πέρα από τις προδιαγραφές των εκτυπωτικών μηχανών, κάναμε ένα βήμα πέρα από τους περιορισμούς που έχετε η συγκεκριμένη τεχνολογία. Έτσι κατάφερα να αποτυπώσω αυτά που φωτογράφισα σε υλικά και επιφάνειες που τραβήξαν την προσοχή μου την περίοδο που ήμουν στο Μπαλι: το ξύλο, το μετάξι, το ασήμι, η πέτρα, ο πηλός. Οι δυνατότητες είναι απεριόριστες.

Ο ΚΛΟΝΤΙΟ

Το Μπαλι λειπούργησε για μένα ως ένας τόπος πνευματικής και σωματικής αφύπνισης. Θα μπορούσα να αναφέρω πολλά περιστατικά που συνέβησαν κατά την παραμονή μου εκεί που κανείς δεν θα πίστευε. Καμιά φορά έχω την αίσθηση ότι μπορώ να προαισθανθώ γεγονότα που θα συμβούν στη συνέχεια. Βρισκόμουν σε μια υπέροχη περιοχή. Πλησιάσαμε την παραλία με την γυναίκα μου. Είδαμε μια ομάδα ανθρώπων δίπλα στη θάλασσα. Ήταν φιλικόι. Μας προσκάλεσαν στην συντροφιά τους. Άρχισα να φωτογραφίζω όταν συνειδητοποίησα ότι οι άνθρωποι αυτοί είχαν μαζευτεί για να αποτεφρώσουν το σώμα κάποιου νεκρού. Σκόρπισαν τις στάχτες στο νερό κάνοντας ευχές. Η παλιρροία επέστρεψε στην ακτή απομεινάρια από το θαλάσσιο φέρετρο. Προσπάθησα να φωτογραφίσω ένα από αυτά. Δεν πρόσεξα ότι η σκιά μου το σκέπαζε. Όταν επιστρέψαμε ο Κλώντιο ήταν άρρωστος.

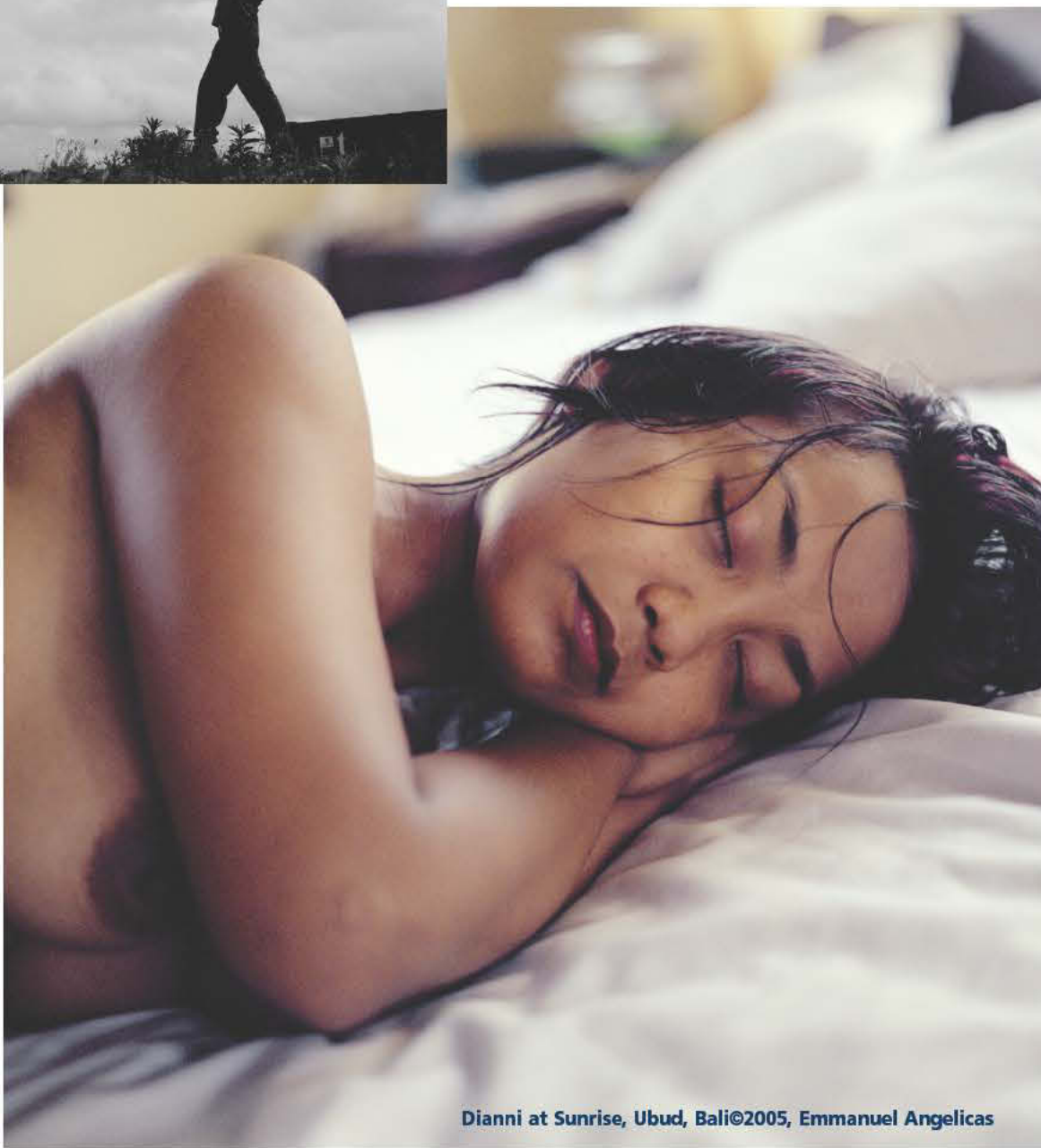
>>>
ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

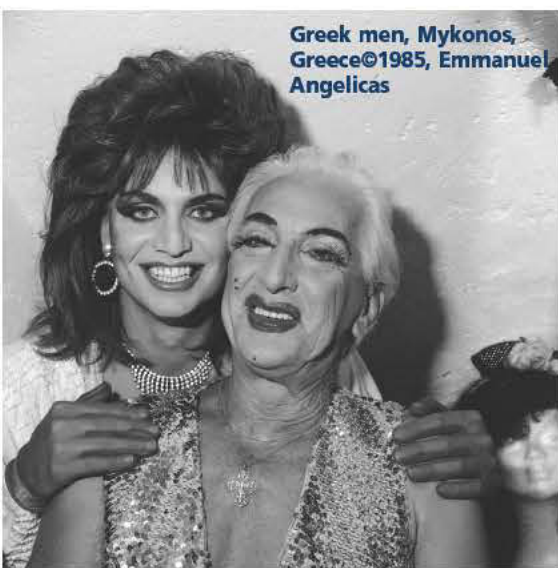
Οι δύο πρώτες φωτογραφίες που τραβήξε ο Emmanuel Angelicas, στην ηλικία των επτά ετών.

Person who would rather not be in Marrickville, Marrickville©1986, Emmanuel Angelicas

Dianni at Sunrise, Ubud, Bali©2005, Emmanuel Angelicas

Greek men, Mykonos, Greece©1985, Emmanuel Angelicas

Man with a skin problem, Marrickville©1987, Emmanuel Angelicas